

KIRIK BİR KALP

DE
X

STEPHANIE GARBER

DOĐAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Caraval

Legend

Finale

KIRIK BİR KALP

Orijinal adı: Once Upon a Broken Heart

© 2022, Stephanie Garber

Yazan: Stephanie Garber

Çeviren: Türkan Çolak

Yayıma hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: 2022 Dođan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya

tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Bent Agency ve Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Kasım 2022 / ISBN 978-625-8021-90-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı Atmaca

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Dođan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

KIRIK BİR KALP

STEPHANIE GARBER

Çeviren: Türkan Çolak

**DE
X**

Kalp kırılışı yüzünden kötü bir karar vermiş olan herkese

Muhteşem Kuzey'e
Hikâyelerin

Fortuna Satosu

Wolf Hall

Rihtim

Hepiniz Hoş Geldiniz
Hepsi Burada

Denizkızı ve
İnciler

Mezarlığı

Kuleler

Kaos'un
Yeraltı Krallığı

Meridyen İmparatorluğu

Uyarılar ve İşaretler

Antikacı dükkânının dışında asılı olan çan, gelen kişinin bela olduğunu kapıdan içeriye girme biçiminden anlamıştı. Çanlar mükemmel bir duyuş yeteneğine sahiptir. Ancak bu minik çanın genç adamın belindeki gösterişli cep saati zincirinin kaba şingirtısını ya da kasıla kasıla yürümek isterken Maximilian'ın Antika, Hediyelik ve Tuhafiye dükkânının zemininde çizmelerinin çıkardığı kulak tırmalayan sesi yakalamak için özel bir beceriye zaten ihtiyacı yoktu.

Bu genç adam, dükkânda çalışan kızın hayatını mahvedecekti.

Aslında çan kızı uyarmaya çalışmış, delikanlı kapıyı açmadan tam iki saniye önce tokmağını sallamıştı. Çoğu insanın aksine, bu tezgâhtar kız antikaların arasında büyümüşü ve çan, uzun süredir onun da bir antika olduğundan şüpheleniyordu. Yine de tam olarak ne olduğunu çözemiyordu.

Kız, birçok nesnenin görüldüğünden ibaret olmadığını düşünüyordu. Ona göre çanlarda, insanlarda olmayan bir altıncı his vardı. Ama umuda, peri masallarına ve ilk görüşte aşka inanan biri olarak bu kız, ne yazık ki çoğu zaman çanın sesini yanlış anlıyordu. Oysa bugün çan, kızın, gönderdiği uyarı çınlamasını duyduğundan kesinlikle emindi. Bununla birlikte, genç adamla konuşurken sesinin heyecandan titremesine bakılırsa, bu ilk çınlamayı bir uyarı olarak değil de tesadüfi bir işaret olarak algılamış gibi görünüyordu.

1. BÖLÜM

*Evangeline Fox'un
Hikâyesi*

fısıltı Gazetesi

KALBİ KIRIKLAR ŞİMDİ NEREDE DUA EDECEK?

Kutlass Knightlinger

Kupa Prensi Kilisesi'nin kapısı ortadan kayboldu. Tapınak Bölgesi'nin en çok ziyaret edilen kiliselerinin birinden gece vakti birdenbire kaybolan, kırık kalplerin koyu kan kırmızısına boyanmış bu sembolik kapının yerinde aşılması imkânsız mermer bir duvar kaldı. Artık hiç kimsenin kiliseye girmesi mümkün değil...

Evangeline, iki hafta öncesine ait gazete küpürünü çiçekli eteğinin cebine tıktı. Bu köhne sokağın sonundaki kapı kendi boyundan biraz daha uzundu. Rengi kan kırmızısı değildi ve paslanmış bir metal ızgaranın arkasına gizlenmişti. Ama yine de kayıp kapının bu olduğuna babasının antika dükkânı üzerine bahse girerdi.

Tapınak Bölgesi'nde bu kapı kadar çirkin başka bir şey daha yoktu. Buradaki tüm kapıların panelleri oymalı, kirişleri süslemeli, göl-

gelikleri camdan, anahtar delikleri yaldızlıydı. Evangeline'in babası inançlı bir adamdı ama buradaki kiliseleri vampirlere denk tutardı. Dediğine göre, tapınmak için yapılmamış, insanın aklını çelmek ve tuzağa düşürmek için tasarlanmışlardı. Ancak bu kapı farklıydı. Kapı kolu eksik, beyaz boyası dökülmüş, kaba bir tahta parçasıydı.

Bu kapı bulunmak istemiyordu.

Buna rağmen, gerçekte ne olduğunu Evangeline'den gizleyemezdi.

Çentikli şekli belirgindi. Bir tarafı eğimli bir eğri, diğer tarafı ise kırık bir kalbin yarısını oluşturan tırtıklı bir çizgi; Kaderin Kupa Prensi sembolü.

Nihayet.

Umut bir çift kanatsa eğer, Evangeline'in kanatları çoktan arka doğru açılmış, yeniden uçmak için can atıyordu. İki hafta boyunca Valenda şehrinin altını üstüne getirdikten sonra, sonunda onu bulmuştu işte.

Cebindeki dedikodu sütunu, Kupa Prensi Kilisesi'nin kapısının kaybolduğu haberini ilk duyduğunda, çok az kişi bunun sihir olduğunu düşünmüştü. Bu, dedikodu gazetesinin ilk baskısıydı ve insanlar bunun abonelik satmak için bir kandırmaca olduğunu söyledi. Kapılar öylece ortadan kaybolmazdı.

Oysa Evangeline kapılar için bunun mümkün olduğuna inanıyordu. Haber ona bir aldatmaca gibi gelmemiş; kalbini ve kalbindeki erkeği kurtarmak için nereye bakması gerektiğini gösteren bir işaret olarak almıştı. Babasının antikacı dükkânındaki eski eşyalar dışında sihre dair pek bir kanıt görmemiş olabilirdi ama sihrin var olduğuna kesinlikle inanıyordu. Babası Maximilian sihirden gerçekmiş gibi söz etmişti hep. Annesi ise peri masallarıyla tarih arasında hiçbir farkın olmadığı Muhteşem Kuzey'dendi. *Bütün hikâyeler hem gerçeklerden hem de yalanlardan oluşur*, derdi annesi. *Önemli olan onlara nasıl inandığımızdır.*

Evangeline başkalarının efsane gibi gördüğü şeylere inanırdı. Mesela ölümsüz Kader tanrılarına.

Metal ızgarayı açtı. Kapının kolu yoktu, o yüzden de parmaklarını kapının tırtıklı kenarıyla kirli taş duvarın arasındaki küçük boşluğa soktu.

Kapı, parmaklarını sıkıştırıp bir damla kanını çekti. O anda ahşabın sesini duyduğuna yemin edebilirdi Evangeline. *Nasıl bir yere girmek üzere olduğunu biliyor musun? Burası sana kalp kırıklığından başka bir şey getirmez.*

Ama Evangeline'in kalbi zaten kırılmıştı. Neleri göze aldığından da farkındaydı. Kader tanrılarının kiliselerini ziyaret etmenin kurallarını biliyordu.

Daima verebileceğinden daha azını vaat et, çünkü Kader tanrıları her zaman daha fazlasını alır.

Birden fazla Kader tanrısıyla pazarlık yapma.

Hepsinden önemlisi de, asla bir Kader tanrısına âşık olma.

On altı tane ölümsüz Kader tanrısı vardı ve hepsi de kıskanç, sahiplenici varlıklardı. Yüzyıllar önce sırta kadem basmalarından evvel dünyanın bir kısmına çok güzel ama bir o kadar da kötücül bir sihirle hükmettikleri söyleniyordu. Bir pazarlık yapmışlarsa ona sadık kalırlardı. Verdikleri sözü tutarlardı tutmasına ama çoğu zaman, yardım ettikleri insanlara zarar da verirlerdi. Bununla birlikte insanların çoğu, Kader tanrılarının efsaneden ibaret olduğuna inansalar bile, hayatlarının bir noktasında onlara yalvaracak kadar çaresiz kalabiliyordu.

Evangeline onların kiliselerini hep merak etmişti. Ama Kader tanrılarının dönekevi tabiatlarını ve kadere dayanan pazarlıklarını, tapınaklarını aramaktan uzak duracak kadar iyi biliyordu. Tabii iki hafta önce, anlatılanların hep sakındırıldığı o çaresiz insanlardan biri olana kadar.

Onu buraya kadar getiren parçalanmış umut yüklü sesiyle "Lütfen," diye fısıldadı kalp şeklindeki kapıya. "Senin zeki küçük bir şey olduğunu biliyorum. Ama seni bulmama izin verdin. Beni içeri al."

Ahşap kapıya son bir kez daha asıldı.

Bu defa kapı açıldı.

Evangeline ilk adımını atarken kalbi yerinden çıkacaktı sanki. Kayıp kapıyı ararken, Kupa Prensi Kilisesi'nin her ziyaretçiye farklı bir koku sunduğunu okumuşturdu. Ziyaret eden kişinin en büyük kalp kırıklığı gibi kokması gerekiyordu.

Ama Evangeline serin katedrale girerken, havadaki koku ona Luc' u anmsatmadı. Süet veya güve otu kokmuyordu. Kilisenin loş girişinde hafif tatlı ve metalik bir koku vardı. Elma ve kan kokusu. Kollarındaki tüyler diken diken oldu. Bu koku ona, sevdiği çocuğu hatırlatmıyordu! Okuduğu açıklama yanlış olmalıydı. Yine de geri dönmedi. Kupa Prensi'nin diğerlerinden daha şefkatli olduğunu ummakla beraber, Kader tanrılarının aziz ya da kurtarıcı olmadığını biliyordu.

Katedralin içine doğru ilerledi. Her şey şaşırtıcı derecede beyazdı. Beyaz halılar, beyaz mumlar, beyaz meşe, beyaz titrek kavak ve kat kat beyaz huş ağacından beyaz dua sıraları.

Evangeline, birbiriyle uyumsuz beyaz sıraları geçti. Belki bir zamanlar güzeldiler. Ama şimdi birçoğunun ayakları kırılmış, diğerlerinin de ya minderleri parçalanmış ya da bir tarafları kırılmıştı.

Kırık.

Kırık.

Kırık.

Kapının içeri girmesine izin vermemesine şaşmamalı. Belki de bu kilise uğursuz değil, üzgündü...

Sert bir yırtılma sesi kilisenin sessizliğini bozdu.

Evangeline arkasına döndüğü anda nefesini tuttu. Birkaç sıra arkasında, karanlık bir köşede genç bir adam belirdi. Yas tutuyormuş ya da işlediği bir günahın pişmanlığını yaşıyormuş gibi bir hâli vardı. Başını öne eğmiş, parmaklarıyla bordo paltosunun kollarını yırtarken altın sarısı dağınık bukleleri yüzünü örtüyordu.

Evangeline ona bakarken yüreği sızladı. Yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormaya can atıyordu. Ama muhtemelen genç adam fark edilmemek için o köşeyi seçmişti.

Hem zaten Evangeline'in de fazla zamanı kalmamıştı. Kilisenin içinde saat yoktu ama Evangeline, Luc'un düğününe kadar yaşadığı kıymetli dakikaları silmeye çalışan bir saniye ibresinin tik taklarını duyduğuna emindi.

Hızlı adımlarla kilisenin ortasından kavisli ucuna doğru yürüdü. Burada kırık sıralar sona eriyor ve önünde parıldayan bir mermer kürsü yükseliyordu. Hiç bozulmamış olan kürsü balmumu

mumlarıyla aydınlatılıyordu. Çevresindeki dört yivli sütün, Kupa Prensi Tanrısı'nın kendinden daha büyük heykelini koruyordu.

Evangeline ensesinde bir ürperti hissetti.

Kupa Prensi'nin nasıl görünmesi gerektiğini biliyordu. Fal bakmak için kullanılan ve üzerinde tanrıların resimlerinin olduğu Tarot Kartları, son zamanlarda babasının antikacı dükkânında çok rağbet görmüştü. Kupa Prensi kartı karşılıksız aşkı temsil ediyordu. Bu tanrı kartta, masmavi gözlerinden akan gözyaşları somurtkan ağzının kenarındaki kana bulaşmış, feci yakışıklı bir adam olarak tasvir ediliyordu. Bu parlak heykelde ise kanlı gözyaşı yoktu. Ama yüzünde zalim bir güzellik vardı. Evangeline'in, öpücüğüyle öldürme gücüne sahip bir yarı tanrıda görebileceğini düşündüğü türden bir güzellik. Prensin mermer dudakları, soğuk, tatsız, acı görünmesi gereken bir sırtıyla kusursuz bir şekilde bükülmüştü. Ama biraz daha dolgun olan alt-dudağında bir tatlılık vardı. Dudak büküşü müthiş bir davet gibiydi.

Efsanelere göre, Kupa Prensi sevemezdi. Çünkü kalbi çok uzun zaman önce atmayı bırakmıştı. Sadece bir kişi kalbinin yeniden atmasını sağlayabilirdi: Onun tek gerçek aşkı.

Öpücüğünün, tek zaafı olan gerçek aşkı dışındaki herkes için ölümcül olduğu ve gerçek aşkını ararken cesetlerden yol yaptığı söyleniyordu.

Evangeline bundan daha trajik bir yaşam hayal edemezdi. İçinde bulunduğu durumu anlayacak bir kader tanrısı varsa, o tanrı ancak Kupa Prensi olabilirdi.

Kupa Prensi'nin zarif mermer parmakları arasında, kolu büyüklüğünde bir hançer tuttuğunu gördü. Hançerin keskin tarafı, dans eden beyaz alevlerden oluşan bir dairenin üzerine oturtulmuş bir kâse görevi gören taşa doğru dönüktü. Taşın yan tarafında *Yalvaranın Kanı İçin* sözleri kazanmıştı.

Evangeline derin bir nefes aldı.

Buraya bunun için gelmemişti.

Parmağını hançerin ucuna bastırdı. Keskin mermer, derisini deldi ve birbiri ardına düşerek cızırdayan, tıslayan kan damlaları havadaki metal kokusunu artırdı.

New York Times'ın çok satan yazarı
Stephanie Garber'dan
Caraval serisinin sihirli evreninde geçen
lanetli bir aşk masalı

Evangeline Fox babasının antika dükkânında,
sonsuz mutluluk vaat eden peri masallarıyla ve
kalbi atmayan, öldürücü öpücüğüyle meşhur Kupa Prensi
gibi efsanelerle büyümüştü.
Günlerden bir gün, hayatının aşkının başka biriyle
evlenmek üzere olduğunu öğrendiğinde,
çareyi Kupa Prensi'nden yardım dilemekte buldu.

Prens ondan üç öpücük istedi...
Ve olaylar gelişti...

**Sonsuza dek mutlu olmak için
neleri feda edersin?**

Çeviren: Türkan Çolak

